

Uchwała nr 2

Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie

z 13 czerwca 2019 r.

I.

Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie wstrzymania się od opiniowania kandydatur osób ubiegających się o stanowisko sędziego sądu rejonowego. Popiera również analogiczne uchwały Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apellacji Sądu Apellacyjnego w Warszawie i innych Zgromadzeń Sędziów z całej Polski.

Stanowisko to spotyka się ostatnio z krytyką ze strony niektórych mediów, Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa, może budzić zniecierpliwienie wśród niektórych kandydatów.

Zgromadzenie podkreśla, że wstrzymanie się od opiniowania kandydatur nie jest przejawem jakiegokolwiek konfliktu pomiędzy środowiskiem sędziowskim, a przedstawicielami innych władz państwowych. Celem funkcjonowania sądów jest realizacja prawa każdego człowieka do rozpoznania jego sprawy bez zbędnej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Prawo to wprost wynika z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Prawidłowa realizacja tego prawa wymaga, aby sąd rozpoznający sprawę był obsadzony zgodnie z przepisami prawa. W przeciwnym razie postępowanie cywilne będzie toczyć się w warunkach nieważności, co wynika z art. 379 pkt 4 kodeksu postępowania cywilnego, zaś w postępowaniu karnym stanowi bezwzględną przesłankę uchylecia orzeczenia – art. 439 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania karnego. Skutkiem stwierdzenia nieważności postępowania jest zawsze konieczność ponownego rozpoznania sprawy. Co najmniej wątpliwe jest więc twierdzenie, że czasowa odmowa opiniowania kandydatur uniemożliwia realizację prawa do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki. Dlatego tak istotne jest, aby nie było żadnych wątpliwości co do prawidłowości procedury nominacyjnej.

Prawo do rzetelnego procesu sądowego wynika również z norm prawa międzynarodowego (art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r., art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych). Dla każdego praktykującego prawnika oczywistym jest,

że ostateczne rozstrzygnięcie co do prawidłowości procedury nominacyjnej należeć będzie do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, przy czym inicjatywa w tym zakresie nie będzie należeć do polskich sądów, lecz tej strony postępowania cywilnego bądź karnego, która będzie kwestionowała orzeczenie sądu bez względu na jego merytoryczną poprawność.

Jedynie z tej przyczyny Zgromadzenie uważa, że wyrażenie opinii odnośnie kandydatur przed rozstrzygnięciem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej przedstawionych mu zagadnień prejudycjalnych byłoby wyrazem jego nieodpowiedzialności.

Jednocześnie Zgromadzenie wyraża zdziwienie wobec twierdzeń, że kilkumiesięczne opóźnienie w opiniowaniu kandydatur skutkuje opóźnieniami w rozpoznawaniu spraw, przy jednoczesnym braku refleksji nad wpływem na czas trwania postępowań sądowych kilkuletniej, niczym nieusprawiedliwionej zwłoki Ministra Sprawiedliwości w dokonywaniu obwieszczeń o wolnych stanowiskach sędziowskich.

II.

W dniu 10 czerwca 2019 r. w dzienniku „Rzeczpospolita” ukazał się wywiad z przewodniczącym Krajowej Rady Sądownictwa sędzią Leszkiem Mazurem, w którym wzywa on prezesów sądów, by wysyłali całość dostępnych dokumentów do nominacji sędziowskich temu organowi. Sędzia Mazur wyraża w nim troskę o to, że wstrzymanie procedur nominacyjnych dotyczących obsadzenia stanowisk sędziowskich w sądach warszawskich w istotny sposób ogranicza prawo do sądu. Prezentuje również stanowisko, że prezesi tych sądów mogą przesłać dokumentację kandydatów bez opinii kolegiów sądów i zgromadzeń przedstawicieli sędziów. Nie unika udzielania porad Ministrowi Sprawiedliwości co do sposobu dyscyplinowania prezesów.

Zgromadzenie stwierdza, że osoba stojąca na czele ciała, którego sposób wyboru stanowić będzie przedmiot rozstrzygnięcia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości usiłuje prowadzić politykę faktów dokonanych, zmierzającą do wymuszenia na prezesach sądów warszawskich czynności niezgodnych z prawem. Celem takiego działania jest wyłącznie wyłonienie kandydatów na sędziów sądów rejonowych, sądów okręgowych i sądu apelacyjnego i ich przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przed wydaniem orzeczenia przez TSUE.

Zgromadzenie uznaje za mało wiarygodną troskę Przewodniczącego KRS o realizację prawa do sądu w sądach warszawskich. Nie są mu bowiem znane inicjatywy ciała, któremu przewodniczy sędzia Leszek Mazur, odnośnie ograniczenia kognicji sądowej, a sądów warszawskich w szczególności. Przypomnieć należy, że w postępowaniu cywilnym sądy te ze względu na usytuowanie organów władzy państwowej, central banków, ubezpieczycieli, leasingodawców itd. rozpoznają sprawy wpływające z całej Polski. W szczególności nieznana jest zgromadzeniu jakakolwiek reakcja Krajowej Rady Sądownictwa na obciążenie sędziów Sądu Okręgowego w Warszawie obowiązkiem rozpoznania spraw, będących skutkiem nowelizacji ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, dokonanej ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r., choć oczywistym było, że wpływ spraw, spowodowanych tą nowelizacją wiązać się będzie z koniecznością licznych zmian organizacyjnych, w tym przenoszeniu do wydziałów ubezpieczeń społecznych sędziów z innych wydziałów.

Zgromadzenie wskazuje nadto, iż nie są znane jakiegokolwiek działania Krajowej Rady Sądownictwa, mające na celu zapobieżenie podstawowej przyczynie przewlekłości w rozpoznawaniu spraw – ubytkom kadrowym wśród pracowników sekretariatów, z powodu rażąco niskich płac pracowników sądów wobec średniej na warszawskim rynku pracy.

Zgromadzenie poleca uwadze Przewodniczącego Leszka Mazura treść art. 58 ust. 2 i 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Przepis ten nakłada na prezesów sądów obowiązek przedstawienia Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatur **zaopiniowanych** przez zgromadzenie ogólne sędziów apelacji lub okręgu. Oczywistym jest więc, że do chwili zaopiniowania kandydatur, obowiązek taki na prezesach sądu nie spoczywa.

III.

Zgromadzenie wyraża uznanie i podziękowanie Prezesom: Sądu Apelacyjnego w Warszawie sędziemu Beacie Waś i Sądu Okręgowego w Warszawie sędziemu Joannie Bitner za nieprzedstawianie Krajowej Radzie Sądownictwa kandydatur na stanowiska sędziowskie, a tym samym honorowanie stanowisk zgromadzeń ogólnych, pomimo

wywieranych nacisków administracyjnych, stosowanie, której to praktyki, przyznaje Przewodniczący KRS w udzielonym wywiadzie.

IV.

Zgromadzenie zwraca się do kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie o zachowanie cierpliwości. Docenia ich wyjątkową, bardzo dobrą jakościową pracę większości z nich, czemu poszczególni członkowie Zgromadzenia dali wyraz w sporządzanych przez siebie ocenach ich kwalifikacji. Niemniej Zgromadzenie wyraża pogląd, iż to właśnie oni powinni być najbardziej zainteresowani w tym, aby nie istniały żadne wątpliwości, co do prawidłowości procedury ich powołania.

V.

Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie zobowiązuje Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie do:

- opublikowania niniejszej uchwały na stronie internetowej Sądu, gdyż zapoznanie opinii publicznej ze stanowiskiem samorządu sędziów leży w interesie publicznym oraz służy potrzebom obywateli, którzy zgodnie z art. 45 Konstytucji RP mają prawo do bezstronnego i niezawisłego sądu;
- przedstawienia uchwały do wiadomości: Prezydentowi RP, Marszałkom Sejmu i Senatu RP i za ich pośrednictwem Posłom i Senatorom, Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Sprawiedliwości, I Prezesowi Sądu Najwyższego, Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego, Przewodniczącemu Krajowej Rady Sądownictwa, Prezesom Sądów Apelacyjnych i Okręgowych, Przewodniczącemu Krajowej Rady Prokuratorów, Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej, Prezesowi Krajowej Rady Radców Prawnych, Prezesowi Krajowej Rady Notarialnej, redakcji gazety „Rzeczpospolita”.